

עפ"ג 49751/01/15 - מואיד טבנג'ה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני כבוד השופט רפי כרמל, אב"ד
כבוד השופט כרמי מוסק
כבוד השופטת שירלי רנר

עפ"ג 49751-01-15

מואיד טבנג'ה
ע"י ב"כ עו"ד יהודה שושן
מדינת ישראל

מערער
נגד
משיבה

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט י' מינטקביץ'), מיום 10/12/14, בת"פ 53356-05-14.

1. המערער הורשע בעבירת ניסיון התפרצות וכניסה לישראל שלא כדין. בגין אלה נדון המערער לשישה-עשר חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה. על פי כתב האישום, בעובדותיו הודה המערער, ניסה המערער, ביום 22/5/14 בשעות הלילה המוקדמות, ביחד עם אחר, להתפרץ לבית במושב עזריה. כאשר המערער והאחר הבחינו בשוטרים מתקרבים, החלו להימלט. באותן נסיבות שהה המערער בתחומי מדינת ישראל, ללא היתר כדין.

הערעור מכון כנגד גזר הדין.

2. לטענת בא-כוח המערער, לא היה מקום לקבוע שני מתחמי ענישה, האחד בגין כל עבירה, שכן מדובר באירוע כולל אחד. כמו כן נטען כי מתחם הענישה שנקבע אינו הולם למקרה זה, בין היתר משום שמדובר בעבירת ניסיון, ואף שהעונש הקבוע בחוק לעבירת ניסיון הנו כעונש הקבוע לעבירה המושלמת, יש לערוך אבחנה לצורך קביעת מתחמי ענישה, אותם יש לקבוע בהתאם לנסיבות הספציפיות של העבירה הנדונה. נטען כי פסקי הדין אליהם הפנה בית משפט השלום עוסקים בעבירת התפרצות שהושלמה, בנסיבות חמורות יותר. טענת הסנגור, לאחר שהתייחס לשיקולים המנויים בסעיפים 40ג' ו- 40ט' לחוק העונשין (הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה, כמו גם התכנון שקדם לביצוע העבירה, חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה והנזק), הנה כי היה מקום לקבוע מתחם ענישה נמוך יותר, שינוע בין שישה ועד ארבע-עשר חודשי מאסר בפועל, כאשר יישום הכללים בעניינו של המערער, יוביל

לעונש בתחתית המתחם. עוד נטען כי הפער בין המערער לבין שותפו שנדון ל - 21 חודשי מאסר, אשר כללו הפעלת מאסר מותנה בן חודשיים, העדר עבר פלילי וגילו הצעיר, מצדיקים פער גדול יותר בענישה.

3. מנגד, לטענת המאשימה, אין מקום להתערב בפסק הדין של בית משפט השלום. בניגוד לנטען, אין מדובר, כטענת המערער, בניסיון כושל וגמלוני, אלא במעשה שנקטע בשיאו מקום שהמערער חדר לארץ לשם ביצוע עבירות, ומכאן שאין להקל במעשיו. לעניין המתחם, גם אם המתחם נקבע לפי העבירה הדומיננטית, אין להתעלם מהעבירה הנוספת וראוי, במקרה זה, לקבוע שני מתחמים כפי שנעשה, שכן לעבירת הכניסה לישראל יש משקל, ולמקרים אליהם הפנה הסנגור אין משקל רב, שכן בענייננו מדובר במי שהגיע ארצה שלא כדין על מנת לבצע עבירות, להבדיל מאותם מקרים. בסיכומי של דבר, נטען כי אין מדובר בסוגיה המצדיקה התערבות ערכאת הערעור.

דין

4. אכן, מדובר בעבירות שנסבותיהן יוצרות אירוע אחד והיה מקום לקבוע מתחם ענישה אחד בגין שתי העבירות. אולם, יחד עם זאת, בית משפט השלום, אף שקבע שני מתחמים, ציין בסופו של דבר בגזר דינו כי עבירת הכניסה לישראל נכללת בעבירת ההתפרצות, זאת לצורך מיקום העונש במתחם אותו קבע. התייחסות בית המשפט דנה במתחם העונש שנגע בעבירת ניסיון ההתפרצות. באשר למתחם הראוי בגין האירוע כולו, הרף העליון של המתחם אמור להיות גבוה, ואף באופן משמעותי, מהעונש שהושת על המערער, דהיינו למעלה משישה-עשר חודשי מאסר בפועל. באשר לעונשו של המערער, אף שעונשו איננו קל, לא ניתן לומר כי העונש שנגזר על ידי בית משפט השלום איננו סביר. על כן אין מקום להתערב בו. יודגש כי מדובר בכניסה שלא כדין לשטחי ישראל לצורך ביצוע עבירה שפגיעתה באזרחי המדינה קשה ורעה, ויש ליתן לגורם ההרתעה משקל מתאים בשיקולי הענישה. העונש שנגזר על המערער עומד בהתאמה יחסית לעונש שהוטל על שותפו, שהיה חמור יותר לאור נסיבותיו של השותף.

משכך, הערעור נדחה.

ניתן היום, כה בניסן תשע"ה, 14 באפריל 2015, במעמד ב"כ המערער, בא-כוח המשיבה והמערער עצמו.

שירלי רנר, שופטת

כרמי מוסק, שופט

רפי כרמל, שופט